

Lojzetu Cindriču v slovo

Lojze Cindrič je začel svojo poklicno pot kot srednješolski profesor. Nato je kar 36 let vodil knjižnico Oddelka za sociologijo Filozofske fakultete v Ljubljani. Skozi njegove roke in strokovno presojo je šlo prek 30.000 knjig in drugih enot gradiva. Ker je bil oddelek v tem obdobju eno glavnih vozlišč novih teoretskih prepletanj med sociologijo in drugimi družboslovnimi in humanističnimi vedami, te knjige, nad katerimi je bdel Lojze, niso samo iz ene vede. Kot bibliotekar je spremljal, izbiral in nabavljal literaturo. Skrbel je za finance knjižnice, za strokovna usposabljanja, za bibliografske vnose del sodelavcev, za izobraževanje študentov in za usposabljanje demonstratorjev. V času svoje kariere je digitaliziral knjižnico. Deloval je tudi kot oddelčni dokumentarist in pripravljaval strokovne razstave. Poleg vsega tega je bil predan raziskovanju socialne in kulturne zgodovine slovenskih izobražencev. O tem je napisal vrsto člankov in knjig. Svoje znanstveno delo je potrdil tudi z doktoratom znanosti in z docentskim nazivom. Za svoj oddelek in svojo vedo je bil veliko več kot le knjižničar. S svojim delom je pokazal, kaj to pomeni biti bibliotekar.

Lojze je s svojo močno osebnostjo napolnil vsak prostor, v katerega je prišel. Kolegicam in kolegom je z žarom v očeh predajal svoje znanje o zgodovini in sodobnosti. Poleg tega je bila njegova značilnost, da je rad dobro živel v prostem času. Rad si je privoščil aktiven dopust, rad je potoval, kaj dobrega pojedel, skrbel za svoje zdravje. Zato je toliko bolj absurdno, da mu je usoda nakopala bolezen le dve leti po zasluženi upokojitvi, ko je bil še poln načrtov.

Danes nas gloda vprašanje, zakaj se je usoda tako poigrala z njim. Na to vprašanje nikoli ne more biti nobenega dobrega odgovora. Lahko pa si odgovorimo na vprašanje, kaj ostaja za Lojzetom. Najprej ostajajo v nas lepi spomini. A ne samo to. Ko sem obvestil profesorja Rastka Močnika, da nas je Lojze zapustil, mi je povedal, da ga je ravno nameraval poklicati in mu povedati, da so njegove knjige izjemno pomagale neki študentki pri njeni magistrski raziskavi. Žal ni bilo več priložnosti za ta klic. Pa vendarle sem trdno prepričan, da bo še veliko študentov in raziskovalcev črpalo iz njegovih raziskav in objav. In to je tisto, kar šteje. Lojzetove knjige so naša trajna dediščina – tako njegove lastne knjige, kot tudi deset tisoče oddelčnih knjig, ki jih je izbral in zbral.

V imenu Oddelka za sociologijo izrekam Lojzetovim svojcem iskreno sožalje.